

Arrest

nr. 156 166 van 5 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende intrekking van haar recht op vestiging en dat van haar kinderen van 10 september 2012 en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2015 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing houdende intrekking van het recht op vestiging van verzoekster en haar kinderen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Mevrouw, Mijnheer de burgemeester,

Betrokken vreemdeling heeft een F kaart bekomen op basis van gezinshereniging in functie van haar Belgische echtgenoot J.B. met wie zij huwde op 27.08.07. Betrokken vreemdeling diende samen met haar minderjarige kinderen overeenkomstig het toenmalige artikel 40 van de wet van 15.12.1980 een aanvraag vestiging in op 12.11.07 in functie van haar echtgenoot/ hun stiefvader.

Op 18.04.12 werd het huwelijk tussen B en J vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen (ref AR 11/3157/A). Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde.

De betrokkene heeft de Belgische procédures tot gezinshereniging misbruikt voor zichzelf en haar kinderen gezien zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgisch onderdaan. Haar frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen. Als een gevolg van het rechtsprincipe ‘fraus omnia corrumpit’ wordt haar recht op vestiging ingetrokken. Gezien de vernietiging van het huwelijk inhoudt dat alle er uit voortgevloeide rechten eveneens vernietigd zijn wordt ook het verblijfsrecht van haar kinderen ingetrokken”.

1.2. Diezelfde dag neemt de verwerende partij een beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoekster en haar twee minderjarige kinderen, met een inreisverbod van vijf jaar. Ook deze beslissingen worden aangevochten. Zij luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, G.D, adviseur wordt aan de genaamde B., Z. geboren te Plesina op 30.04.1972 nationaliteit Servië-Montenegro het bevel gegeven om ten laatste binnen de 7 dagen na kennisname het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Usland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Haar twee minderjarige kinderen B., D. geboren te Euskirchen op 12.04.2001 en B., S. geboren te Euskirchen op 17.07.1997 beiden van nationaliteit Servië en Montenegro volgen de administratieve situatie van hun moeder.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd. ... ^ .

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

REDEN VAN DE BESLISSING :

☐ *2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in*

slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene haar recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten, Haar recht op vestiging werd ingetrokken bij beslissing van 06.09.2012

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 18.04.2012 (ref:AR 11/3157/A) werd het huwelijk van de betrokkene met de Belgische onderdaan J., B. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus strijdig met de openbare orde.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokken vreemdeling had volgens de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (ref AR11/3157/A) niet de intentie om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met de Belgische onderdaan met wie zij huwde.

Zij heeft bewust en met een frauduleuze intentie misbruik gemaakt van de Belgische procédures voor gezinshereniging. Het staat vast dat mevrouw gefraudeerd heeft teneinde haar verblijf te verkrijgen. Haar recht op vestiging werd ingetrokken wegens fraude op 10.09.2012.

Indien hij (zij) dit bevel niet opvolgt, loopt hij (zij) gevaar, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Wat de situatie van haar minderjarige kinderen betreft, moet erop worden gewezen dat de verwerende partij in haar nota doet gelden dat verzoekster enkel in haar eigen naam en niet als wettig vertegenwoordiger van haar kinderen het annulatieberoep heeft ingesteld. Verzoekster betwist dit niet, maar stelt daar tegenover dat de belangen van haar kinderen ook de hare zijn en vice versa.

3.2. Artikel 35, § 1, tweede lid van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt: *“De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd”*.

De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft echter in principe enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid, BW) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid BW). Onderhavig beroep is evenwel een daad van beschikking. Dit vermoeden van instemming gaat dus niet op wanneer één ouder een beroep instelt bij de Raad (cf. RvS 18 september 2006, nr. 162.503; RvS 4 december 2006, nr. 165.512; RvS 9 maart 2009, nr. 191.171; RvS 29 maart 2010, nr. 202.434 en RvS 21 november 2012, nr. 221.436). Hieruit volgt dat in het kader van een beroep zoals het onderhavige, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen, tenzij door één van de ouders wordt aangetoond dat hij of zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag.

Thans moet worden vastgesteld dat verzoekster bij het indienen van haar beroep niet heeft aangegeven dat ook te doen als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen. Zij heeft dus noch de verwerende partij, noch de Raad in de mogelijkheid gesteld om na te gaan of het beroep in zoverre ontvankelijk zou zijn. Meer nog, zelfs geconfronteerd met de exceptie van de verwerende partij poneert verzoekster dat de belangen van haar kinderen de hare zijn en omgekeerd, zonder meer. Derhalve toont zij op geen enkele wijze aan dat het beroep op ontvankelijke wijze zou zijn ingesteld in naam van haar minderjarige kinderen. Aangezien verzoekster niet aantoont dat zij in casu beschikt over het exclusieve ouderlijke gezag kan zij ook niet zonder meer stellen dat haar belang samenvalt met dat van haar kinderen en omgekeerd. Daar anders over oordelen zou de regeling omtrent de wettelijke vertegenwoordiging van minderjarige kinderen in casu volledig uithollen.

3.3. Samenvattend moet dan ook worden gesteld dat het beroep niet op ontvankelijke wijze werd ingesteld in naam van de minderjarige kinderen en dat verzoekster niet de hoedanigheid heeft om de beslissingen te laten beoordelen voor zover ze betrekking hebben op haar kinderen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42quater, §4, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

4.1.2. Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Art. 42quater. § 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het

verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. "

4.1.2. Verzoekster werd in het bezit gesteld van een F-kaart op basis van gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot, ingevolge een aanvraag die zij en haar minderjarige kinderen hadden ingediend op 12 november 2007.

Het huwelijk dat aanleiding had gegeven tot de toekenning van dit verblijfsrecht, werd op 18 april 2012 vernietigd door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen, omdat het een schijnhuwelijk betrof. Dit wordt niet betwist.

Verzoekster betoogt dat de verwerende partij in casu geen einde kon stellen aan haar verblijfsrecht, verwijzend naar artikel 42quater, §4, 1°. Zij kan hierin echter niet worden bijgetreden: deze uitzonderingsbepaling veronderstelt dat zij te goeder trouw moet zijn geweest in het kader van een huwelijk dat werd nietig verklaard. Dat is thans niet het geval, integendeel: uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 14 april 2012 blijkt dat *“verweerders [i.e. verzoekster en haar schijnechtgenoot] beoogden via hun huwelijk uitsluitend een verblijfsrecht in België te bekomen voor verweerster [i.e. verzoekster] en bij uitbreiding voor B.I. i.e. verzoeksters eerste echtgenoot”*. Deze vaststelling volstaat om te concluderen dat artikel 42quater, §4, 1° te dezen niet van toepassing is.

Het overige in de synthesesmemorie gestelde omtrent de specifieke situatie van verzoekster zelf, houdt in wezen een niet-geoorloofde uitbreiding in van het middel in, ten opzichte van hetgeen in het verzoekschrift werd ontwikkeld nu niet wordt aangetoond dat zij haar argumenten niet reeds op dat ogenblik had kunnen ontwikkelen, zodat dit niet in de debatten kan worden betrokken.

Verder werd reeds onder de hoofding “ontvankelijkheid” gesteld dat het beroep niet op ontvankelijke wijze werd ingediend namens de kinderen. De grieven die betrekking hebben op de beslissingen in zoverre ze de kinderen aanbelangen, kunnen dan ook niet op ontvankelijke wijze worden aangebracht.

4.1.3. Het eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4.2.1. In het tweede middel wordt, ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, de schending aangevoerd van artikel 3, eerste lid, 9° en artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het middel, zoals uiteengezet in de synthesesmemorie, luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod steunt ten onrechte op artikel 3, 1ste lid, 9° en artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Noch verzoekster, noch haar kinderen vallen onder de voorwaarden voorzien in de in het hoger vermeld middel aangehaalde wettelijke beschikkingen.

Artikel 3 voorziet de teruggedrijving door de met de grenscontrole belaste overheden van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod ingevoerd door artikel 74 van de Vreemdelingenwet, meer specifiek onder de titel III.40 “Bepalingen van toepassing op de terugkeer van de onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven”.

Welnu, een vreemdeling verblijft pas illegaal op het grondgebied wanneer hij geen gevolg gegeven heeft aan een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de erin voorziene termijn, in casu binnen de 7 dagen na kennisname.

De kennisname van de Bijlage 13 sexies vond plaats op 07/02/2013, zodat het verblijf pas illegaal kon worden genoemd vanaf 14/02/2013 en dus niet vanaf 07/02/2013.

Aldus heeft het bestuur zijn beslissing niet met de hem opgelegde substantiële motiveringsplicht en evenmin naar behoren omkleed en zijn appreciatie- bevoegdheid op een kennelijk onevenredige wijze overschreden en miskend evenals zijn materiële motivatieplicht.

Bovendien werd eveneens ten onrechte het inreisverbod voor een termijn van 5 jaar opgelegd bij toepassing van artikel 74/11 § 1, 3de lid van de Vreemdelingenwet, met als aangehaalde motieven het plegen van fraude of het gebruik van onwettige middelen teneinde toegelaten te worden tot het verblijf.

Immers, in casu kan geen enkele fraude of het gebruik van onwettige middelen aangehaald noch vastgesteld worden lastens de beide kinderen zelf van verzoekster.

Vermits deze beide kinderen minderjarig zijn en onder het hoederecht van hun moeder in ons land verblijven, kunnen ze bezwaarlijk van hun moeder gescheiden worden, gelet op artikel 8 EVRM, dat het privé- en familieleven beschermt.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is evenmin van toepassing, vermits op het ogenblik van het uitvaardigen van het bevel om het grondgebied te verlaten, nl. op 10/09/2012, noch verzoekster noch haar kinderen langer dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk verbleven, des te meer daar artikel 6 van de Vreemdelingenwet hier eigenlijk niet van toepassing is, vermits het betrekking heeft op vreemdelingen die niet langer dan 3 maanden in het Rijk mogen verblijven, quod non in casu.

Ten slotte merkt verzoekster op dat één van de redenen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod als volgt luidt:

"Haar recht op vestiging werd ingetrokken bij beslissing van 06/09/2012."

Welnu, eerst en vooral werd die beweerde beslissing van 06/09/2012 tot nu toe haar nooit betekend en ten tweede is deze motivatie tegenstrijdig met de motivatie van de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht, die integendeel uitdrukkelijk als datum 10/09/2012 vermeldt en niet 06/09/2012.

Tegenpartij slaagt er niet in van 06/09/2012 een materiële vergissing betreft.

Bovendien slaagt tegenpartij er evenmin in aan te tonen dat bij het nemen van de tweede bestreden beslissing verzoekster en haar kinderen niet langer over een verblijfsrecht beschikten."

4.2.2. De determinerende motieven voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten vinden hun rechtsgrond in artikel 7, eerste lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven"]1 :

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;"

Gelet op de intrekking van het verblijfsrecht, wordt het geacht nooit te hebben bestaan. In die zin kon wel degelijk toepassing worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De materiële vergissing die in de beslissing is geslopen, met name de verwijzing naar de intrekkingbeslissing onder een verkeerde datum, heeft verzoekster op geen enkele wijze in haar belangen geschaad: door middel van het onderhavige beroep vecht zij immers ook de intrekkingbeslissing aan, zodat zij onmiskenbaar weet over welke beslissing het gaat. Verzoekster toont verder geenszins aan dat artikel 6 te dezen niet van toepassing zou zijn. Dat een vreemdeling die geen verblijfsrecht heeft pas illegaal op het grondgebied verblijft wanneer hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten binnen de erin voorziene termijn, is evenmin aannemelijk gemaakt. Deze vaststellingen volstaan om tot de conclusie te komen dat de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke omstandigheden van de zaak op zich reeds het bevel om het grondgebied te verlaten kan dragen. In die optiek is de verwijzing naar de artikelen 3, eerste lid, 9° en artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet overtoollig, zodat het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing. Verzoekster heeft in zoverre dus geen belang.

4.2.3. Verzoekster verwijst naar een mogelijke scheiding van haar kinderen om een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken, maar uit hetgeen voorafgaat en hierna nog zal volgen blijkt dat het beroep moet worden verworpen, zowel in hoofde van verzoekster, omdat het niet gegrond is, als in hoofde van de kinderen, omdat het niet op ontvankelijke wijze werd ingediend. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen zal dus geen scheiding teweeg brengen tussen verzoekster en haar kinderen. Een schending van artikel 8 van het EVRM omdat het gezinsleven met haar kinderen zou worden geschonden is derhalve niet aangetoond.

4.2.4. Verzoekster stelt ten slotte dat het inreisverbod voor de duur van vijf jaar in hoofde van de kinderen niet kon worden gemotiveerd door de verwijzing naar de gepleegde fraude, maar zoals reeds gesteld werd het beroep niet op ontvankelijke wijze ingediend in hoofde van de kinderen en komt het niet aan verzoekster toe om deze grief aan te brengen.

4.2.5. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van XXX dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS